సోవియట్ వ్యక్తిగా నా జీవితం

ఇరినా మాలెంకో

ఇరినా మాలెంకో సోవియట్ రచయిత్రి. అక్టోబరు విప్లవ శత వార్షికోత్సవ సందర్భంగా సెప్టెంబరు 23,2017న అమ్‌స్టర్‌డాంలో ఆమె చేసిన ప్రసంగపాఠం ఈ దిగువనిస్తున్నాను. సోవియట్ యూనియన్ కూలిపోతున్నప్పుడు ఆమె రష్యాలో యూనివర్సిటీలో చదువుతోంది. కూలిపోయిన తర్వాత ఐర్లాండు, నెదర్లాండులాంటి పెట్టుబడిదారీ దేశాలలో చదువుకుంది. ఆవిధంగా ఆమె 'రెండు ప్రపంచాలూ' చూసింది. ఈ రెండు ప్రపంచాలను పోలుస్తూ, సోవియట్ యూనియన్‌లోని జీవితాన్ని వర్ణిస్తూ ఆమె 'సోవియటికా' అనే పుస్తకం రాసింది. మూడు భాగాలుగా వున్న ఈ పుస్తకం దాదాపు 1500 పేజీలుంటుంది. మొదటిభాగం ఇంగ్లీషులోకి అనువదించబడింది. నెట్‌లో ఉచితంగా డౌన్లోడు చేసుకోవచ్చు.

– సంపాదకుడు

నేను సోవియట్ యూనియన్‌లో పుట్టి పెరిగాను కాని దీని పూర్తిఅర్ధం ఏమిటో, ప్రాముఖ్యత ఏమిటో, నా దేశం, మా సోషలిస్టు జీవన విధానం నాశనమయ్యేవరకూ నేను గుర్తించలేదు. నేనూ నా తరం, ఎక్కడో కాకుండా సోవియట్ యూనియన్‌లో, ముందూ వెనుకా కాకుండా ఆ కాలంలో, పుట్టడం నిజంగా ఎంత అదృష్టమో అర్థం చేసుకోవడానికి నాకు మరికొన్ని సంవత్సరాలు పట్టింది. నా దేశం అదృశ్యమైనా నేను ఇంకా ఒక సోవియట్ వ్యక్తినేననీ సోవియట్ వ్యక్తిగానే వుంటాననీ అర్థంచేసుకోవడానికి మరికొంత కాలం పట్టింది. ఇప్పుడు నేను నెరవేర్చాల్సిన బాధ్యత ఒకటుంది: యు.యస్, యస్.ఆర్‌లో సోషలిస్టు జీవిత వాస్తవాల గురించి యువతరానికి చెప్పాలి; ప్రపంచంలో ఇంకా మిగిలి వున్న సోషలిస్టు దేశాలకూ, ప్రపంచంలో సోషలిజంకోసం ఇంకా పోరాటం చేస్తున్న వారికీ సాధ్యమైన సహాయం చెయ్యాలి. ఇది మా పవిత్ర కర్తవ్యంగా నేను భావిస్తున్నాను. ఎందుకంటే 20 సంవత్సరాల క్రితం మేం మా సోషలిజాన్ని సరిగ్గా కాపాడుకోలేదు, మేం సాధించినదంతా కోల్పోయాం. నా దేశం తనకు స్నేహితులుగా వుంటున్న వారికీ, ఇతర దేశాలలోని మిత్రులకూ ద్రోహం చేసింది. ఇంకా చేస్తూనే వుంది. ఎవరో ఒకరు విషయాలను సరిదిద్దాలి. సామాన్య సోవియట్ వ్యక్తి గడిపిన సామాన్య సోవియట్ సోషలిస్టు జీవితం గురించి నేను 2008-09 సంవత్సరాలలో ఒక పుస్తకం రాయడం ఈ కర్తవ్య పాలనలో మొదటి అడుగు మాత్రమే.

నేను మా విప్లవం 50వ వార్షికోత్సవం జరుపుకుంటున్న సంవత్సరంలో పుట్టాను. అప్పుడు ఎవ్వరూ, ఎంత భయంకరమైన పీడకలలో కూడా మరో 25 సంవత్సరాలు ముగియ కుండానే సోవియట్ యూనియన్ అంతమై పోతుందని ఊహించలేదు. జీవితం చాలా ప్రశాంతంగా, సురక్షితంగా వుండేది. నా తల్లి దండ్రులకు నేనొక్కత్తే బిడ్డను. మాస్కోకు సమీపంలో అంతా పెద్దా కాని అంత చిన్నా కాని ఒక పారిశ్రామిక పట్టణంలో నేను పెరిగాను.

మా పూర్వీకులంతా లోహ కార్మికులు, ఆయుధాలు తయారు చేసేవారు. మా కుటుంబం అనేక తరాలుగా అక్కడే వుంది. సోషలిస్టు విప్లవం ప్రసాదించిన అవకాశాల కారణంగా మా తల్లిదండ్రుల తరం మా కుటుంబంలో తొలిసారిగా ఇంజనీర్లు అయింది. సోషలిజంలో విజయాలు పూర్తిగా శక్తిసామర్థ్యాల మీదా కష్టపడి పనిచెయ్యడం మీదా ఆధారపడి వుండేవి. విప్లవానికి ముందు మా అమ్మమ్మ అన్న 9 సంవత్సరాల వయసులో ఒక ఫ్యాక్టరీలో పని చెయ్యడం మొదలు పెట్టాడు. మా కాలంలో బాలకార్మికులు అనే వారు వుంటారని మేం ఊహించనుకూడా ఊహించలేకపోయాం. అతను 17 సంవత్సరాల వయసులో బోల్షివిక్‌పార్టీలో చేరాడు. పార్టీలో చేరడానికి ముందు కూడా 1905 నాటి మొదటి రష్యన్ విప్లవంలో మా అమ్మమ్మ, అమ్మ, సోదరులిద్దరూ కూడా పాల్గొన్నారు. ఫ్యాక్టరీ యజమాని ఇంటి కిటికీ అద్దాలు పగులగొట్టినందుకు వారిని అరెస్టు చెయ్యడం జరిగింది. పదిమంది పోలీసులు ఈ ఇద్దరినీ మరొక గ్రామానికి తీసుకువెడుతుండగా దారిలో ఇద్దరూ తప్పించుకుపారిపోయి అదే ఇంటి కిటికీ అద్దాలు మళ్ళీ పగలగొట్టారు.

ఇప్పుడు నేను వాళ్ళిద్దరి గురించీ తరచు ఆలోచిస్తుంటాను. పరిస్థితులు ఎలా వున్నా నువ్వు నమ్మిన దానికోసం పోరాడమనీ, ఎన్నడూ పోరాటం విరమించవద్దనీ వారి ఉదాహరణ నన్ను ప్రేరేపిస్తూ వుంటుంది. మరో విప్లవకారుడు ఐరిష్ విప్లవకారుడు మైఖేల్ కాలిన్స్ "నువ్వు పరిగెట్టాలని వాళ్ళు ఆశిస్తున్నప్పుడు ఎందుకు పరిగెడతావు?" అన్నాడు.

చిన్నప్పుడు నేను విప్లవ హీరోల గురించీ అంతరిక్ష యానం గురించీ కలలుకనేదాన్ని. అప్పుడు మాలో చాలామందిమి కాస్మోనాట్స్ అవ్వాలనుకునేవాళ్ళం. నేను కూడా ఒక అంతరిక్ష నౌక కెప్టెన్ అయినట్లు ఊహించుకునేదాన్ని. మాలో ఎవ్వరం కూడా ఫోటో మోడల్స్ అవ్వాలని కాని పాప్‌స్టార్స్ అవ్వాలని కాని కోరుకోలేదు. మా అమ్మ చాలా అందంగా వుండేది. ఏదో పనిమీద మాస్కో వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ ఒక ఫ్యాషన్‌హౌస్ ఆమెను మోడల్‌గా పనిచెయ్యమని అడిగింది. ఆమె అది చాలా అవమానకరంగా భావించింది. 'నేను సంతోషంగా చేస్తున్న ఉద్యోగం నాకుంది. మీరు నాకు దుస్తుల హేంగర్ పని

ఇస్తామంటున్నారు" అని ఆమె మండిపడింది. ఆ తర్వాత 20 సంవత్సరాలకు పైగా ఒక పెద్ద ఫ్యాక్టరీలో సైంటిఫిక్ సమాచార విభాగానికి ఆమె హెడ్‌గా వుంది.

సోవియట్ యూనియన్‌లో విద్యావైద్యాలు ఉచితం. వెయిటింగ్ లిస్టులుండేవి కావు. ఇలా కాక మరోలా జీవితాన్ని మేం ఊహించలేక పోయాం. ప్రాథమిక, మాధ్యమిక విద్య మాత్రమే కాదు, యూనివర్సిటీ విద్య కూడా ఉచితమే. మాకు నెలకు 40 లేక 50 రూబుల్స్ ఇచ్చేవారు. మా ఆహారానికి, నివాసానికి, పుస్తకాలకు అది సరిపోయేది. ఒక ఉదాహరణ ఇస్తాను. విద్యార్థి గృహంలో వసతికి ఫర్నిచరుతో సహా సంవత్సరానికి 24 రూబుళ్ళు అవుతుంది. అన్ని బిల్లులూ ప్రభుత్వమే చెల్లించేది. వారానికొకసారి ఉచితంగా బెడ్ మారుస్తుండేవారు. ఒక టీ కెటిల్, ఇస్త్రీ పెట్టె కూడా ఇచ్చేవారు. సోవియట్ యూనియన్‌లో మాకు చదువుకు ఏమీ ఖర్చు అవక కాకపోవడమే కాదు, చాలా ఉన్నత ప్రమాణాలు గల విద్య వుండేది. నేను పశ్చిమ దేశాల యూనివర్సిటీలలో కూడా చదివాను కాబట్టి రెండింటిని పోల్చగలను. ఉదాహరణకు ఉత్తర ఐర్లాండులో యూనివర్సిటీ డిగ్రీలున్న వాళ్ళు కూడా ఒక మేప్‌మీద యూరోపియన్ దేశాలన్నింటిని చూపించలేకపోవడం సర్వ సాధారణ విషయం. నా సహచరుడు ఒకడికి రెండు డిగ్రీలుండేవి. అతను చూపించలేక పోయాడు. నేను తేలికగా చూపించినప్పుడు ఆశ్చర్యపోయాడు. మాకు విద్య అనేది కేవలం సంపాదనకు సాధనంకాదు. ఎంత సంపాదిస్తా మనేదికాక జ్ఞానం అనేది మాకు గర్వకారణంగా వుండేది. అందువల్లనే మాలో చాలామందిమి తీరిక సమయాల్లో ఎన్నో పుస్తకాలు చదివే వాళ్ళం. మరో కారణం ఏమిటంటే పుస్తకాలు చాలా చౌకగా వుండేవి. క్రీడలు, విశాలార్థంలో సంస్కృతి అందుబాటులో వుండడం మా దైనందిన జీవితాల్లో చాలా సాధారణ విషయంగా వుండేది.

మేం 'ఇనుప తెర' వెనుక జీవించే వాళ్ళమనీ ఆ కారణంగా మాకు పశ్చిమ దేశాల పుస్తకాలు, సినిమాలు, పాప్‌గీతాల గురించి ఏ మాత్రం తెలియదని పశ్చిమ దేశాలలోని ప్రజలు అప్పు దప్పుడు అంటుండటం నేను విన్నాను. ఇది కూడా నిజం కాదు. నిజానికి ఇంగ్లీషు భాష మాట్లాడే పెట్టుబడిదారీ దేశాలలోని ప్రజలకు తెలిసిన దానికంటే మాకు చాలా ఎక్కువే తెలుసు. ఎందుకంటే ఫ్రాన్స్, ఇటలీ, స్పెయిన్, గ్రీసు, తూర్పు యూరోపియన్ దేశాలు, చివరకు ఆఫ్రికన్, ఆసియన్(ఇండియా, జపాన్ మొదలైనవి), లాటిన్ అమెరికా దేశాల ఉత్తమ చిత్రాలు, పుస్తకాలు, పాటలూ పెద్దఎత్తున మాకు అందు బాటులో వుండేవి. ఉదాహరణకు అర్జెంటీనా నటి లోలిటా టోర్స్ ఒకకాలంలో సోవియట్ యూనియన్‌లో ఎంత పాపులర్ అంటే చాలా మంది తమ బిడ్డలకు ఆమె పేరు పెట్టుకున్నారు.

యు.యస్.యస్.ఆర్ ప్రజలు జపనీస్ కవలలు 'పీనట్స్' పాటలు కొన్ని పాడుతుండే వారు(వీరి పాటలు రష్యన్ భాషలోకి అనువదించ బడ్డాయి కూడా). ఎలేన్ డిలాన్, లూయీ డి ఫ్యూన్స్ మొదలైనవారు నటించిన ఫ్రెంచ్ చిత్రాలు చూసి ఆనందిస్తుండేవాళ్ళం. బ్రిటన్, అమెరికా, చివరకు ఐర్లాండులో కూడా, ప్రజలు వారిలో ఎవరి గురించీ కనీసం వినను కూడా వినలేదు.

చాలా ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే మాకు చాలా పెద్ద జనరంజకమైన మా స్వంత చిత్ర పరిశ్రమ వుండేది. (ప్రతీ రిపబ్లిక్‌కూ ఒక స్వంత ఫిల్మ్ స్టూడియో వుండేది), గొప్ప థియేట ర్లుండేవి (మాలో చాలామందికి పాపులర్ ఒపేరా ప్రాంతాలు బాగా గుర్తుండేవి), గొప్ప సంగీతం వుండేది. అన్ని రిపబ్లిక్కులలోనూ వారి భాషలో విద్యనేర్పే స్కూళ్ళుండేవి. స్వంత టి.వి. స్టేషన్లు, వార్తాపత్రికలు, మేగజైన్లు మొదలైనవి వుండేవి.

ప్రజారవాణా, గృహవసతి ఎంత చవుక అంటే దాదాపు ఉచితం అని చెప్పవచ్చు. ఇంటి అద్దె కట్టలేకపోవడంవలన నెత్తిమీద కప్పు లేకుండా వుండాలి అనే భయం మాకు ఎన్నడూ వుండేది కాదు. మా రాజ్యాంగం అందరికీ పని హక్కు, సెలవుకు జీతం పొందేహక్కు గ్యారంటీ చేసింది. కఠినమైన పరిస్థితులలో పనిచేసేవారికి రకరకాల సదుపాయాలుండేవి. వారు తొందరగా రిటైరయ్యే అవకాశం వుండేది. ట్రేడ్ యూనియన్ అనుమతిలేకుండా ప్రజలను ఉద్యోగంనుంచి తొలగించడాన్ని చట్టం నిషేధించింది. గర్భిణీ స్త్రీలను రాత్రి షిఫ్ట్‌లో పనిచేయించడాన్ని కూడా చట్టం నిషేధించింది. ప్రసూతి సెలవు 18 నెల లుండేది. పూర్తిజీతం దొరికేది. కావాలంటే జీతం లేకుండా మరో 18 నెలలు సెలవు తీసుకోవచ్చు. సెలవు ముగిసిన తర్వాత అదే పని స్థలానికి తిరిగి వచ్చి పనిచేసే హక్కుండేది. పనిచేసే స్త్రీలకు కిండర్‌గార్టెన్లు అందుబాటులో వుండేవి. ఉద్యోగికి వచ్చే జీతాన్ని బట్టి కిండర్ గార్టెన్‌కు చెల్లించే మొత్తం ఆధారపడి వుండేది. స్కూల్ టైం తర్వాత పనిచేసే అనేక రకాల క్లబ్బులుండేవి. ఇవన్నీ కూడా ఉచితమే. ఇవికాక పయొనీర్ వేసవి కేంపులు. స్త్రీలకు 55వ ఏట, పురుషులకు 60వ ఏట (ఇప్పుడు కూడా అలాగే వుంది కాని ప్రస్తుత పెట్టుబడిదారీ ప్రభుత్వం పెన్షన్ వయసును పెంచుతామని నిరంతరం బెదిరిస్తోంది) రిటైరయ్యే హక్కు వుండేది. కొత్త ఇళ్ళు కేటాయించడంలో ఎక్కువమంది పిల్లలుండే కుటుంబాలకు ప్రాధాన్యత ఇచ్చేవారు. ఐదుగురూ అంతకు మించి ఎక్కువ సంతానం వున్న తల్లులకు "మదర్ హీరో" అనే పతకం ఇచ్చేవారు, దానితో పాటు అదనంగా సదుపాయాలు కల్పించేవారు.

ట్రేడ్ యూనియన్లకు పెద్దసంఖ్యలో సెలవు గృహాలు (హాలీడే హోమ్స్) వుండేవి. చాలా తక్కువ ఖర్చుకు తమ కార్మికులను ఆరోగ్య కేంద్రాలకూ నల్ల సముద్ర కేంద్రాలకూ యాత్రలు ఏర్పాటు చేసేవి. నేను నెదర్లాండు వచ్చి యూనివర్సిటీలో చదవడానికి వెళ్ళినప్పుడు, ఇక్కడ పాఠ్య గ్రంథాలలో యు.యస్.యస్.ఆర్‌లో "ట్రేడ్ యూనియన్లు లేవు" అనీ "భర్తలు తగినంత సంపాదించలేని కారణంగా మాత్రమే మన స్త్రీలు పనిచేసేవారనీ" చదివాను. మన సోషలిజం గురించి పెట్టుబడిదారీ దేశాలలోని ప్రజలకు అసత్యాలు చెబుతున్నారనీ తమకు అంతా తెలుసని ఆ ప్రజలు భావిస్తున్నా వారిలో చాలా మందికి సోషలిజం గురించి ఏమీ తెలియదనీ నేను అర్థంచేసుకోవడం ప్రారంభించాను.

మా సోషలిస్టు జీవితంలో ప్రధాన అంశాలలో ఒకటి భద్రతతో సురక్షితంగా వున్నామని నిరంతరం వుండే భావన. రేపు నీకూ నీ కుటుంబానికి ఏం జరుగుతుందోనని ఎప్పుడూ భయపడనక్కర్లేదనే భావన. బహుశా ఈ అంశానికి మేం తగినంత విలువ

ఇవ్వలేదు. ఎందుకంటే జీవితం మరోలా వుండవచ్చుననే విషయం మాకు తెలియదు. నిరుద్యోగ భయం, ఆకలి భయం, గూండాలు దాడి చేస్తారనే భయం, మోసగాళ్ళు మోసగిస్తారనే భయం, బానిసలుగా అమ్మబడతామనే భయం, వైద్య సహాయం పొందలేమోననే భయం మొదలైన భయాలు –నేడు పెట్టుబడిదారీ రష్యాలో మెజారిటీ ప్రజలను నిరంతరం ఆందోళనకు గురిచేస్తున్న భయాలు మాకు తెలియదు.

నేను ఇంకా వివరంగా చెప్పగలను. కాని అప్పుడు నేను రోజంతా తీసుకోవాలి. ఇతర వక్తలకు మాట్లాడడానికి టైముండదు. ఆసక్తిగల వారు నా పుస్తకాన్ని చదవవచ్చు.

ఈ పుస్తకం ఎందుకు రాశాను అన్న విషయం గురించి రెండు మాటలు మాత్రం చెబుతాను. నేను "పెరిస్త్రోయికా శరణార్థి"ని అయిన తర్వాత, పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచంలో అనేక కష్టనష్టాలు–పేదరికం, అప్పు, గర్భిణీగా వున్నప్పుడు ఉద్యోగం కోల్పోవడం, నిరుద్యోగం, నివారించగల వైకల్యంతో వున్న నా కూతురి అకాలమరణం, వివిధ రకాల వివక్షలు– అనుభవించిన తర్వాత, యు.యస్.యస్.ఆర్‌లో జీవితం గురించి ప్రజలకు చెప్పాలనే కోరిక నాలో కలిగింది. ఆ జీవితాన్ని పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచపు "స్వేచ్ఛా" జీవితంతో పోల్చి, సోషలిజం అంటే ఏమిటో తెలియని నా దేశంలోని యువతకూ విదేశాలలో వున్న ప్రజలకూ–వీరిలో చాలామంది చిన్నతనం నుంచీ సోషలిజం గురించి తాము వింటున్న అబద్ధాలు నమ్ము తున్నారు – చెప్పాలనిపించింది. ఆవిధంగా నా చిన్ననాటి కల ఒకటి–రచయిత కావాలనే కల– వాస్తవమైంది. ఫలితాలు నేను ఊహించలేదు. అంటే నా పుస్తకానికి ఇంత ప్రతిధ్వని వుంటుందనీ, అన్ని తరాల వ్యక్తులనుండీ వివిధ దేశాలనుండీ వివిధ నేపథ్యాలనుండీ అంతగా సానుకూల ప్రతిస్పందనలు వస్తాయనీ నేను కలలో కూడా ఊహించలేదు. ఈ పుస్తకం రష్యన్ భాషలో ఇంటర్నెట్‌లో ఉచితంగా లభిస్తుంది. ఇది అనేక భాషల్లోకి అనువదించబడింది. మరికొన్ని భాషల్లోకి అనువదించబడుతోంది. నాకు చాలా విలువైన ప్రతిస్పందనగా అనిపించినది–నా తరానికి చెందిన, ముందు తరానికి చెందిన నా దేశవాసుల ప్రతిస్పందన, వాళ్ళలో చాలామంది "మా అందరి తరఫున నిజం చెప్పినందుకు" "మేమంతా అనుకుంటున్నది చివరకు గట్టిగా చెప్పినందుకు" నన్ను అభినందించడానికి వచ్చి నప్పుడు నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

నా పుస్తకంలో చాలా ముఖ్యమైన అంశం మరొకటి కూడా వుంది. ఇదంతా ఎలా జరిగింది? మన దేశంలో ఇలా జరగడాన్ని మనం ఎందుకు సహించాం? ఎక్కడ దారి తప్పాం? అని మనందరి గుండెల్లోనూ మండుతున్న ప్రశ్నలకు సమాధానం వెతకడం. ఈ క్రమం గురించి నాకు సాధ్య మైనంత నిజాయితీగా చెప్పడానికి ప్రయత్నించాను. ఈ రోజుల్లో మా యువతలో సోషలిజం అంటే ఆసక్తివేగంగానూ, బలంగానూ పెరగడంచూసి నేను చాలా సంతోషిస్తున్నాను. సోషలిజం గురించి యువతకు వ్యక్తిగత అనుభవం లేదు. అనేక అసత్యాలు వింటూ వాళ్ళ పెరిగారు. ఎంత పెద్దఎత్తున అసత్యాలు వింటుంటే, సోషలిస్టు వాస్తవాన్ని గురించి తెలుసుకోవాలన్న వారి ఆసక్తి అంతగా పెరుగుతోంది. రష్యన్లందరిలోనూ స్టాలిన్ అంటే అభిమానం పెరుగుతోంది. ముఖ్యంగా యువ రష్యన్లలో ఇది వేగంగా పెరుగుతోంది. సోషలిజం గురించి మరింత ఎక్కువ తెలుసు కోవాలని వాళ్ళు ఆత్రుతపడుతున్నారు. సరియైన సమయంలో నా పుస్తకం వెలువడిందని నేను అనుకుంటున్నాను. భవిష్యత్తులో జర్నలిస్టులు కాబోతున్న వారిని–వ్లాడివోస్టక్ నుంచి వచ్చిన విద్యార్థులను–నేను కలిసినప్పుడు అది గ్రహించ గలిగాను.

ఈరోజు మా యువత మీద రుద్దబడుతున్న విలువలకూ ప్రమాణాలకూ భిన్నంగా సోవియట్ ప్రజల విలువలూ ప్రమాణాలూ వుండేవి. అవసరంలో వున్నవారికి సహాయం చెయ్యడం మన విధి అనే ఆలోచనతో మేం పెరిగాం. ఇతరుల భావాలను ఎప్పుడూ పరిగణలోకి తీసుకునేవాళ్ళం. మా పనులు ఇతరులమీద ఎటువంటి ప్రభావం కలిగిస్తాయి అన్నది ఎప్పుడూ లెక్కలోకి తీసుకునేవాళ్ళం. 'రాజీ పడకపోవడం' అనేది ఒక సానుకూల గుణంగా (తన నమ్మిన విలువలకు కట్టుబడే వ్యక్తిగా) పరిగణించే చైతన్యంతో పెరిగాం. డబ్బు, కీర్తి అనేవి మాకు పట్టేవి కావు. సమాజానికి సహాయపడడానికీ ప్రపంచాన్ని మెరుగైన ప్రపంచంగా మార్చడానికీ మనం జీవిస్తున్నాం అనే భావనతో వుండేవాళ్ళం. ఇప్పుడు కూడా అదే భావనతో వున్నాం. జీవితంలో అతి ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటి అనే ప్రశ్నకు ప్రస్తుతం వున్న 'నాయకులు', 'ప్రతీ వ్యక్తి తన కుటుంబంకోసం బ్రతకాలి' (దేశ ప్రయోజనం మొదటి స్థానంలో వుండకుండా), అంతకంటే అధమం, 'జీవించడానికే జీవించాలి' అంటూ చేసే ప్రకటనలు వింటుంటే, వాళ్ళను అసహ్యించుకుంటాం.

సోవియట్ యూనియన్ పతనమైన తర్వాత పెరిస్త్రోయికా సంవత్సరాలలో మేం ఏం తప్పు చేశామో చాలా చక్కగా అందంగా చెప్పిన రష్యన్ గేయం ఒకటుంది.

సూర్యుడు వైపు వీపు తిప్పి
సూర్యోదయం చూడడానికి
మేంప్రయత్నించాం

ఆ తప్పులు మేం మళ్ళీ చెయ్యం. ప్రపంచంలో సోషలిస్టు మార్గాన్ని ఎంచుకుని దానికి కట్టుబడి వున్న ప్రజలందరికీ మద్దతు నివ్వడం సోవియట్ ప్రజలుగా మా కర్తవ్యం. క్యూబా, వెనిజులా లాంటి దేశాలను మనం ప్రస్తావించవచ్చు.

ముఖ్యంగా డి.పి.ఆర్.కె(ఉత్తరకొరియా– అను)లో వున్న కామ్రేడ్స్ గురించి నేను చెప్ప దలచుకున్నాను. నేడు సామ్రాజ్యవాదుల బెదిరింపులను లెక్కచెయ్యకుండా ఉక్కులా నిలబడ్డారు ఈ కామ్రేడ్స్. యు.యస్.యస్.ఆర్ విషయంలో కంటే కూడా పెట్టుబడిదారీ మీడియా ఈ కామ్రేడ్స్ విషయంలో చాలా దుర్మార్గంగా వారిని రాక్షసులుగా చిత్రిస్తూ భారీ స్థాయిలో ప్రచారం చేస్తోంది. సోవియట్ యూనియన్ గురించి మనం వాస్తవం చెబుతున్నట్లుగానే ఉత్తరకొరియా గురించి కూడా ప్రజలకు వాస్తవం చెప్పాలి. ఈనాడు

సోషలిజం పరిరక్షణకు జరిగే పోరాటంలో వారు అగ్రభాగంలో వున్నారు. సామ్రాజ్యవాద పెత్తనాన్ని ప్రతిఘటించే ప్రపంచ ప్రజలందరికీ గొప్ప స్ఫూర్తినీ శక్తినీ ఇస్తున్నందుకు ఈ ప్రజలను నేను కీర్తిస్తున్నాను.

నేను గతంలో మాస్కో వెళ్ళిన సందర్భాలలో, స్ఫూర్తికోసం, శక్తిని పొందడంకోసం. "పార్టిజాన్స్ కయా" మెట్రో స్టేషనులో సోవియట్ యుద్ధ హీరోయిన్ జోయా కాస్మో డెమ్యాన్ స్కయా విగ్రహం ముందు నిలబడేదాన్ని. నా మనస్సుతో ఆమెతో మాట్లాడాను. 1941లో నాజీలు ఆమెను ఉరితీసినప్పుడు ఆమె వయసు 18 మాత్రమే. ఆ సమయంలో సోవియట్ యూనియన్ ఓడి పోతున్నట్లే అనిపించింది. ఆమెకు విజయాల నుంచి స్ఫూర్తి లభించే అవకాశమే లేదు. అయినా ఆమె అంతిమ విజయం మనదే అన్న నమ్మకంతో ఉక్కులా నిలబడింది. కేవలం ఎదురుచూస్తూ కూర్చోకుండా శత్రువుతో పోరాడమని చెప్పింది. పెరిస్ట్రోయికా తర్వాత, మన సోషలిస్టు విజయాలన్నీ నాశనమై కేపిటలిస్టు క్రూరత్వంలో మనం కూరుకుపోయిన తర్వాత ఇది మేం గుర్తించ గలిగాం: ఎవరో వచ్చి మనకోసం సోషలిజాన్ని పరిరక్షించి పునరుద్ధరించేదాకా కేవలం 'ఎదురు చూస్తూ కూర్చోకూడదు'. ఆ పని మనమే చెయ్యాల్సిన పని. మన చెయ్యగలిగినది ఎక్కువ కావచ్చు. తక్కువ కావచ్చు. కాని మనం చెయ్య గలిగినదంతా చెయ్యాలి. అసాధ్యమైనది సాధ్యం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించాలి. గతంలో సోషలిజాన్ని పరిరక్షించడానికి పోరాడిన హీరోలను, ఈనాడు సోషలిజం కోసం పోరాడుతున్న వారినీ ఆదర్శంగా తీసుకోవాలి.

ఈరోజు మీతో మాట్లాడే ఈ అవకాశాన్ని నాకు ఇచ్చిన కామ్రేడ్స్‌కు, ముఖ్యంగా ఫిలిప్పైన్స్ నుంచి వచ్చిన కామ్రేడ్స్‌కు కృతజ్ఞతలు తెలుపు కుంటున్నాను. మీ స్నేహితురాలిగా, కామ్రేడ్‌గా వుండడం నాకు గర్వకారణంగా వుంది. మీ పోరాటం ఇక్కడ సమావేశమైనవారికి గొప్ప స్ఫూర్తినిస్తుంది.

అనువాదం : తోలేటి జగన్మోహనరావు

ooooo